

Autobiografia

Un relat de: [Llorenç Garcia](#)

Andreu romania assegut amb posat impertorbable davant l'editor però el seu cor bategava com un rellotge de corda enmig d'aquell silenci de gel. Perfilar aquell final s'havia cobrat amb moltes nits d'insomni, diversos estufits als amics, alguna visiteta al psicòleg i discussions matrimonials que coreografiaven una dansa macabra amb la ruptura. Però havia trobat el final perfecte, aquella frase que arredonaria una trama que no decebria el lector i l'encimbellaria a l'olimp de les supervendes. Aquesta vegada l'editor no podia emetre-li una altra negativa després de dos intents frustrats.

-Bé, Andreu.-digué l'editor gratinant sense escrúpols el tan compacte silenci.-Encara no acaba de fer el pes aquest final tan previsible per a una trama tan intrigant com la que has ordit.

-Què? Com?-balbucejà Andreu amb el titubeig de qui tracta de processar la informació.- ¿Així que al senyor editor no li sembla un final apropiat per a aquesta novel·la negra? ¿I com li sembla aquest final que jo li propinaré ara a vosté?

Amb un gest propi d'una escena de les seues novel·les, Andreu desembeinà de la butxaca de la jaqueta un revòlver amb què reblà el clau la vida de l'infaust editor. Però no isqué de la sala sense emetre una frase que pretenguera ser mítica:

"Ningú no juga amb el talent d'un lletraferit".

FI

I amb aquesta sentència, Arnau rematà la novel·la i es dirigí a l'oficina de l'editor a presentar-li per tercera vegada un final amb l'esperança que comptara amb la seua acceptació. Amb rostre macilent i unes taques fosques que li envoltaven els ulls, conduïa mig zombi amb l'expectació al cor. Dins de la butxaca de la jaqueta encara dormitava un revòlver.